

السلام عليك يا امير المومنين

كمال الدين ج ۱ ص ۲۶۱:

عَنْ أَبِي الْحَسَنِ عَلِيِّ بْنِ مُوسَى الرُّضَا عَنْ أَبِيهِ عَنْ آبَائِهِ ع قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ص أَنَا
سَيِّدُ مَنْ خَلَقَ اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ وَ أَنَا خَيْرٌ مِنْ جَبْرَائِيلَ وَ مِيكَائِيلَ وَ إِسْرَافِيلَ وَ حَمَلَةَ
الْعَرْشِ وَ جَمِيعِ مَلَائِكَةِ اللَّهِ الْمُقْرَبِينَ وَ أَنْبِيَاءِ اللَّهِ الْمُرْسَلِينَ وَ أَنَا صَاحِبُ الشَّفَاعَةِ وَ
الْحَوْضِ الشَّرِيفِ وَ أَنَا وَ عَلِيٌّ أَبُوَا هَذِهِ الْأُمَّةِ مَنْ عَرَفَنَا فَقَدْ عَرَفَ اللَّهَ عَزَّ وَ جَلَّ وَ مَنْ
أُنْكَرَنَا فَقَدْ أُنْكَرَ اللَّهَ عَزَّ وَ جَلَّ.

هر کسی دو شناسنامه دارد؛ یک شناسنامه که پدر و مادر در هنگام تولد برای او می گیرند و یک شناسنامه که وقتی انسان بالغ شد باید خود به دنبال آن برود، پیامبر(ص) فرمود من و علی(ع) حاضریم شما را به فرزندی قبول کنیم؛ «انا و علي ابوا هذه الامه» بیاید فرزندان ما بشوید! ما که شیعه شدیم این شناسنامه را گرفتیم و شدیم فرزندان پیامبر و علی(ع) و حسین(ع) لذا ما خون خواه اینها هستیم.

ثوابِ كَفْتِنِ وَ شَنِيدِنِ فَضَائِلِ امِيرِ الْمُؤْمِنِينَ:

بحار الانوار ج ٢٦ ص ٢٢٩

وَ بِإِسْنَادِهِ عَنِ الصَّادِقِ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ ع قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ:

إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى جَعَلَ لِأَخِي عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ ع فَضَائِلَ لَا تُحْصَى كَثْرَةً فَمَنْ قَرَأَ فَضِيلَةً مِنْ فَضَائِلِهِ مُقِرًّا بِهَا غُفِرَ اللَّهُ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَ مَا تَأَخَّرَ.

وَ مَنْ كَتَبَ فَضِيلَةً مِنْ فَضَائِلِهِ لَمْ تَزَلِ الْمَلَائِكَةُ يَسْتَغْفِرُونَ لَهُ مَا بَقِيَ لَتِلْكَ الْكِتَابَةِ رَسْمًا.

وَ مَنْ اسْتَمَعَ إِلَى فَضِيلَةٍ مِنْ فَضَائِلِهِ غُفِرَ اللَّهُ لَهُ الذُّنُوبَ الَّتِي اكْتَسَبَهَا بِالسَّمْعِ.

وَ مَنْ نَظَرَ إِلَى كِتَابَةٍ مِنْ فَضَائِلِهِ غُفِرَ اللَّهُ لَهُ الذُّنُوبَ الَّتِي اكْتَسَبَهَا بِالنَّظَرِ.

ثُمَّ قَالَ النَّظْرُ إِلَى عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ ع عِبَادَةٌ وَ لَا يَقْبَلُ اللَّهُ إِيمَانَ عَبْدٍ إِلَّا بِوَلَايَتِهِ وَ الْبِرَاءَةِ مِنْ أَعْدَائِهِ.

حدیث معرفت به نورانیت:

بحار الأنوار (ط - بیروت)، ج ۲۶، ص: ۱

۱- أَقُولُ ذَكَرَ وَالِدِي رَحِمَهُ اللَّهُ أَنَّهُ رَأَى فِي كِتَابِ عَتِيقٍ، جَمَعَهُ بَعْضُ مُحَدِّثِي أَصْحَابِنَا فِي فَضَائِلِ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَ هَذَا الْخَبَرَ وَ وَجَدْتُهُ أَيْضاً فِي كِتَابِ عَتِيقٍ مُشْتَمِلٍ عَلَى أَخْبَارٍ كَثِيرَةٍ قَالَ رُوِيَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ صَدَقَةَ أَنَّهُ قَالَ

سَأَلَ أَبُو ذَرٍّ الْغِفَارِيُّ سَلْمَانَ الْفَارِسِيَّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ مَا مَعْرِفَةُ الْإِمَامِ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَ بِالنُّورَانِيَّةِ. قَالَ يَا جُنْدَبُ قَامُضٍ بِنَا حَتَّى نَسْأَلَهُ عَنْ ذَلِكَ. قَالَ فَأَتَيْنَاهُ فَلَمْ نَجِدْهُ قَالَ فَأَنْتَظِرْنَاهُ حَتَّى جَاءَ قَالَ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ مَا جَاءَ بِكُمْ قَالَا جِئْنَاكَ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ نَسْأَلُكَ عَنْ مَعْرِفَتِكَ بِالنُّورَانِيَّةِ.

قَالَ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ مَرْحَباً بِكُمْ مِنْ وَلِيِّنَا مُتَعَاهِدِينَ لِدِينِهِ لَسْتُمْ بِمُقَصِّرِينَ.

» محمد بن صدقه نقل کرد: اباذر غفاری از سلمان فارسی پرسید معرفت امام امیر المؤمنین علیه السلام به نورانیت چگونه است؟ سلمان گفت با هم برویم از خود مولا سؤال کنیم آمدیم خدمت امیر المؤمنین علیه السلام ایشان را نیافتیم. مدتی منتظر شدیم تا آمد. سؤال فرمود برای چه آمده اید؟ گفتیم آمده ایم بپرسیم شما را چگونه با نورانیت می توان شناخت؟ فرمود: مرحبا به شما دو دوست متعهد که در راه دین کوتاهی ندارید.

لَعَمْرِي إِنَّ ذَلِكَ الْوَاجِبَ [وَاجِبٌ] عَلَى كُلِّ مُؤْمِنٍ وَ مُؤْمِنَةٍ ثُمَّ قَالَ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ
 يَا سَلْمَانَ وَ يَا جُنْدَبَ قَالَا لَبَيْكَ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ قَالَ ع إِنَّهُ لَا يَسْتَكْمِلُ أَحَدَ الْإِيمَانَ
 حَتَّى يَعْرِفَنِي كُنْهَ مَعْرِفَتِي بِالنُّورَانِيَّةِ فَإِذَا عَرَفَنِي بِهَذِهِ الْمَعْرِفَةِ فَقَدْ اِمْتَحَنَ اللَّهُ قَلْبَهُ
 لِلْإِيمَانِ وَ شَرَحَ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ وَ صَارَ عَارِفًا مُسْتَبْصِرًا وَ مَنْ قَصَرَ عَنِ مَعْرِفَةِ ذَلِكَ فَهُوَ
 شَاكٌّ وَ مُرْتَابٌ يَا سَلْمَانَ وَ يَا جُنْدَبَ قَالَا لَبَيْكَ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ قَالَ ع **مَعْرِفَتِي**
بِالنُّورَانِيَّةِ مَعْرِفَةُ اللَّهِ عَزَّ وَ جَلَّ وَ مَعْرِفَةُ اللَّهِ عَزَّ وَ جَلَّ مَعْرِفَتِي بِالنُّورَانِيَّةِ وَ هُوَ
الدِّينُ الْخَالِصُ الَّذِي قَالَ اللَّهُ تَعَالَى وَ مَا أَمْرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ
حُنَفَاءَ وَ يُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَ يُؤْتُوا الزَّكَاةَ وَ ذَلِكَ دِينُ الْقِيَمَةِ.

است آنگاه فرمود: ای سلمان و ابا ذر! گفتیم بفرمائید یا امیر المؤمنین. فرمود: ایمان شخص کامل نمی شود مگر مرا
 به کنه معرفت با نورانیت بشناسد. وقتی به این صورت شناخت آنگاه دلش را خدا به ایمان آزمایش نموده و شرح
 صدر برای اسلام به او عنایت کرده و در این صورت است که عارف و بینا و مستبصر می شود. و هر که کوتاهی از
 این عرفان بنماید در حال شک و ارتیاب است. سلمان و ابا ذر! شناخت من با نورانیت، شناخت خدا است و
 شناخت خدا معرفت من است با نورانیت. این است همان دین خالص که خداوند می فرماید: « وَ مَا أَمْرُوا إِلَّا
 لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ وَ يُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَ يُؤْتُوا الزَّكَاةَ وَ ذَلِكَ دِينُ الْقِيَمَةِ. »

يَقُولُ مَا أَمْرُوا إِلَّا بِنُبُوَّةِ مُحَمَّدٍ ص وَ هُوَ الدِّينُ الْحَنِيفِيُّ الْمَحْمَدِيُّ السَّمْحَةُ وَ قَوْلُهُ
 يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ فَمَنْ أَقَامَ وَلَايَتِي فَقَدْ أَقَامَ الصَّلَاةَ وَ إِقَامَةُ وَلَايَتِي صَعْبٌ مُسْتَصْعَبٌ
 لَا يَحْتَمِلُهُ إِلَّا مَلَكٌ مُقَرَّبٌ أَوْ نَبِيٌّ مُرْسَلٌ أَوْ عَبْدٌ مُؤْمِنٌ اِمْتَحَنَ اللَّهُ قَلْبَهُ لِلْإِيمَانِ.

فَأَلْمَلِكُ إِذَا لَمْ يَكُنْ مُقْرَبًا لَمْ يَحْتَمِلْهُ وَ النَّبِيُّ إِذَا لَمْ يَكُنْ مُرْسَلًا لَمْ يَحْتَمِلْهُ وَ
الْمُؤْمِنُ إِذَا لَمْ يَكُنْ مُمْتَحَنًا لَمْ يَحْتَمِلْهُ

به جان خودم سوگند یاد می کنم که این مطلب بر هر مرد و زن مؤمنی واجب می فرماید: دستور داده نشده به آنها مگر اینکه ایمان به نبوت حضرت محمد آورند که همان دین حنیف محمدی ساده است این قسمت آیه «وَ يَقِيمُوا الصَّلَاةَ» هر کس اقامه ولایت مرا کرده باشد نماز را به پای داشته است به پا داشتن ولایت من دشوار و سنگین است که تاب آن را ندارد مگر فرشته مقرب یا پیامبر مرسل یا بنده مؤمنی که خدا دلش را به ایمان آزمایش کرده باشد.

فرشته اگر مقرب نباشد تاب تحمل آن را ندارد و پیامبر نیز اگر مرسل نباشد تحمل ندارد و مؤمن هم اگر مورد آزمایش و اعتماد نباشد تاب آن را ندارد

قُلْتُ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَ مَا نَهَايْتَهُ وَ مَا حَدَّهُ حَتَّى أَعْرِفَهُ؟

قَالَ ع يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ قُلْتُ لَبَّيْكَ يَا أَخَا رَسُولِ اللَّهِ قَالَ الْمُؤْمِنُ الْمُمْتَحَنُ هُوَ الَّذِي لَا يُرَدُّ مِنْ أَمْرِنَا إِلَيْهِ شَيْءٌ إِلَّا شَرِحَ صَدْرُهُ لِقَبُولِهِ وَ لَمْ يَشُكَّ وَ لَمْ يَرْتَبْ.

اعْلَمُ يَا أَبَا دَرٍّ أَنَا عَبْدُ اللَّهِ عَزَّ وَ جَلَّ وَ خَلِيفَتُهُ عَلَى عِبَادِهِ لَا تَجْعَلُونَا أَرْبَابًا وَ قُولُوا فِي فَضْلِنَا مَا شِئْتُمْ فَإِنَّكُمْ لَا تَبْلُغُونَ كُنْهَ مَا فِيْنَا وَ لَا نَهَايْتَهُ فَإِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَ جَلَّ قَدْ أَعْطَانَا أَكْبَرَ وَ أَعْظَمَ مِمَّا يَصِفُهُ وَ أَصْفُكُمْ أَوْ يَخْطُرُ عَلَى قَلْبِ أَحَدِكُمْ فَإِذَا عَرَفْتُمُونَا هَكَذَا فَأَنْتُمْ الْمُؤْمِنُونَ

گفتم یا امیر المؤمنین مؤمن کیست و حدّ و نهایت ایمان چیست تا بتوان او را شناخت؟

فرمود: یا ابا عبد الله (سلمان). عرض کردم لبیک ای برادر پیامبر. فرمود: مؤمن امتحان شده کسی است که هر چه از جانب ما به او برسد دلش برای پذیرش وسعت دارد و شک و تردید در آن ندارد.

بدان ابا ذر که من بنده خدا و خلیفه بر بندگانم ما را (خدا) قرار ندهید ولی در فضل ما هر چه می خواهید بگوئید باز هم به کنه فضل ما نخواهید رسید و نهایت ندارد. زیرا خداوند تبارک و تعالی به ما بیشتر و بزرگتر از آنچه ما میگوییم و شما می گوئید یا خطور به قلب یکی از شما نماید عنایت فرموده. وقتی ما را این طور شناختید آن وقت مؤمن هستید.

قَالَ سَلْمَانُ قُلْتُ يَا أَخَا رَسُولِ اللَّهِ وَ مَنْ أَقَامَ الصَّلَاةَ أَقَامَ وَايَاتِكَ؟

قَالَ نَعَمْ يَا سَلْمَانُ تَصْدِيقُ ذَلِكَ قَوْلُهُ تَعَالَى فِي الْكِتَابِ الْعَزِيزِ وَ اسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَ الصَّلَاةِ وَ إِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ فَالصَّبْرُ رَسُولُ اللَّهِ ص وَ الصَّلَاةُ إِقَامُهُ وَ وَايَاتِي فَمِنْهَا قَالَ اللَّهُ تَعَالَى وَ إِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ وَ لَمْ يَقُلْ وَ إِنَّهُمَا لَكَبِيرَةٌ لِأَنَّ الْوَلَايَةَ كَبِيرَةٌ حَمْلُهَا إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ وَ الْخَاشِعُونَ.

هُمُ الشَّيْعَةُ الْمُسْتَبْصِرُونَ وَ ذَلِكَ لِأَنَّ أَهْلَ الْأَقَاوِيلِ مِنَ الْمُرْجِنَةِ وَ الْقَدَرِيَّةِ وَ الْخَوَارِجِ وَ غَيْرِهِمْ مِنَ النَّاصِبِيَّةِ يُقْرُونَ لِمُحَمَّدٍ ص لَيْسَ بَيْنَهُمْ خِلَافٌ وَ هُمْ مُخْتَلِفُونَ فِي وَايَاتِي مُنْكَرُونَ لِذَلِكَ، جَاحِدُونَ بِهَا إِلَّا الْقَلِيلُ وَ هُمُ الَّذِينَ وَصَفَهُمُ اللَّهُ فِي كِتَابِهِ الْعَزِيزِ فَقَالَ إِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ

سلمان گفت: عرض کردم ای برادر پیامبر هر کسی نماز به پا دارد ولایت تو را به پا داشته؟ فرمود آری دلیل این مطلب آیه قرآن است « وَ اسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَ الصَّلَاةِ وَ إِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ. » کمک بگیر از صبر و نماز و آن

سنگین و دشوار است مگر برای خشوع کنندگان. صبر پیامبر است و نماز اقامه‌ولایت من است. به همین جهت خداوند می‌فرماید «إِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ» و نفرموده «انهما لكبيرة» آن دو سنگین است چون حمل ولایت سنگین است مگر برای خاشعین که آنها شیعیان بینا و روشنند. زیرا صاحب عقاید از قبیل مرجئه و قدریه و خوارج و دیگران از قبیل ناصبی‌ها اقرار به نبوت حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم دارند و در این مورد اختلافی ندارند ولی هم ایشان در باره ولایت من اختلاف دارند و منکر آن هستند مگر تعداد کمی. آنها باینکه که خداوند در قرآن ایشان را توصیف نموده «إِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ».

و قَالَ اللَّهُ تَعَالَى فِي مَوْضِعٍ آخَرَ فِي كِتَابِهِ الْعَزِيزِ فِي نُبُوَّةِ مُحَمَّدٍ ص وَ فِي وَلايَتِي فَقَالَ عَزَّ وَ جَلَّ وَ بِئْرٍ مُعَطَّلَةٍ وَ قَصْرِ مَشِيدٍ فَالْقَصْرُ مُحَمَّدٌ وَ الْبَيْتُ الْمُعَطَّلُ وَلايَتِي عَطَّلُوهَا وَ جَعَدُوهَا وَ مَنْ لَمْ يُقِرَّ بِوَلايَتِي لَمْ يَنْفَعَهُ الْإِفْرَارُ بِنُبُوَّةِ مُحَمَّدٍ ص إِلَّا أَنَّهُمَا مَقْرُونَانِ وَ ذَلِكَ أَنَّ النَّبِيَّ ص نَبِيٌّ مُرْسَلٌ وَ هُوَ إِمَامُ الْخَلْقِ وَ عَلِيٌّ مِنْ بَعْدِهِ إِمَامُ الْخَلْقِ وَ وَصِيَّ مُحَمَّدٍ ص كَمَا قَالَ لَهُ النَّبِيُّ ص أَنْتَ مِنِّي بِمَنْزِلَةِ هَارُونَ مِنْ مُوسَى إِلَّا أَنَّهُ لَا نَبِيَّ بَعْدِي وَ أَوْلْنَا مُحَمَّدٌ وَ أَوْسَطْنَا مُحَمَّدٌ وَ آخِرْنَا مُحَمَّدٌ فَمَنْ اسْتَكْمَلَ مَعْرِفَتِي فَهُوَ عَلَى الدِّينِ الْقَيِّمِ كَمَا قَالَ اللَّهُ تَعَالَى وَ ذَلِكَ دِينُ الْقَيِّمَةِ وَ سَابِقٌ ذَلِكَ بِعَوْنِ اللَّهِ وَ تَوْفِيقِهِ

در جای دیگر قرآن راجع به نبوت حضرت محمد و ولایت من می‌فرماید: « وَ بِئْرٍ مُعَطَّلَةٍ وَ قَصْرِ مَشِيدٍ »؛ قصر محمد صلی الله علیه و آله و سلم است و « بِئْرٍ مُعَطَّلَةٍ » (چاه واگذار شده) ولایت من است که آن را رها کرده‌اند و منکر شده‌اند. هر که اقرار به ولایت من نداشته باشد اقرار به نبوت پیامبر برای او سودی نخواهد داشت این دو با هم قرین و همراهند زیرا پیامبر اکرم نبی مرسل و امام مردم است و علی پس از او امام مردم و وصی محمد است چنانچه پیامبر اکرم فرمود: «انت مني بمنزلة هارون من موسى الا انه لا نبي بعدي».

اول ما محمد و وسط ما محمد و آخر ما محمد است. هر کس معرفت مرا کامل داشته باشد او بر دین قیم و استوار است چنانچه در این آیه می فرماید «وَذَلِكَ دِينُ الْقِيَمَةِ» این مطلب را به توفیق خدا و کمک او توضیح می دهم.

يَا سَلْمَانَ وَ يَا جُنْدَبُ قَالَا لَبَّيْكَ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْكَ قَالَ كُنْتُ أَنَا وَ مُحَمَّدٌ نُورًا وَاحِدًا مِنْ نُورِ اللَّهِ عَزَّ وَ جَلَّ فَأَمَرَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى ذَلِكَ النُّورَ أَنْ يُشَقَّ فَقَالَ لِلنُّصْفِ كُنْ مُحَمَّدًا وَ قَالَ لِلنُّصْفِ كُنْ عَلِيًّا .

اینک می گویم ای سلمان و ابا ذر! من و محمد یک نور از نور خداوند بودیم خداوند دستور داد به آن نور که دو قسمت شود به نیمی از آن فرمود محمد باش! و به نیم دیگر فرمود علی باش!

فَمِنْهَا قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ص عَلِيٌّ مِنِّي وَ أَنَا مِنْ عَلِيٍّ وَ لَا يُؤَدِّي عَنِّي إِلَّا عَلِيٌّ وَ قَدْ وَجَّهَ أَبَا بَكْرٍ بِرَاءَةً إِلَى مَكَّةَ فَنَزَلَ جَبْرِئِيلُ ع فَقَالَ يَا مُحَمَّدُ قَالَ لَبَّيْكَ قَالَ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكَ أَنْ تُؤَدِّيَهَا أَنْتَ أَوْ رَجُلٌ عَنْكَ فَوَجَّهَنِي فِي اسْتِرْدَادِ أَبِي بَكْرٍ فَرَدَدْتُهُ فَوَجَدَ فِي نَفْسِهِ وَ قَالَ يَا رَسُولَ اللَّهِ أُنزِلْ فِي الْقُرْآنِ قَالَ لَا وَ لَكِنْ لَا يُؤَدِّي إِلَّا أَنَا أَوْ عَلِيٌّ يَا سَلْمَانَ وَ يَا جُنْدَبُ قَالَا لَبَّيْكَ يَا أَخَا رَسُولِ اللَّهِ قَالَ ع مَنْ لَا يَصْلِحُ لِحَمْلِ صَحِيفَةٍ يُؤَدِّيهَا عَنْ رَسُولِ اللَّهِ ص كَيْفَ يَصْلِحُ لِلْإِمَامَةِ

به همین جهت پیامبر اکرم فرموده است: «علی منی و انا من علی و لا یؤدی عنی الا علی؛ علی از من و من از علی هستم و این کار را نمیتواند انجام دهد مگر علی». ابوبکر را با سوره براءت به مکه فرستاد، جبرئیل نازل شده گفت: ای محمد خداوند می فرماید باید این کار را تو انجام دهی یا مردی از خودت. آنگاه مرا فرستاد تا سوره را از ابوبکر بگیرم، از او گ رفتم اما او ناراحت شده از پیامبر اکرم پرسید آیا در این مورد آیه قرآن درباره من نازل شده؟

فرمود نه ولی نباید این کار را انجام دهد مگر من یا علی. ای سلمان و ابا ذر! اینک فکر کنید کسی که صلاحیت نداشته باشد چند آیه را از جانب پیامبر به مردم برساند چگونه صلاحیت برای امامت دارد؟

يَا سَلْمَانَ وَ يَا جُنْدَبُ فَأَنَا وَ رَسُولُ اللَّهِ ص كُنَّا نُورًا وَ أَحَدًا صَارَ رَسُولَ اللَّهِ ص مُحَمَّدٌ
الْمُصْطَفَى وَ صِرْتُ أَنَا وَصِيَّهُ الْمُرْتَضَى وَ صَارَ مُحَمَّدٌ النَّاطِقُ وَ صِرْتُ أَنَا الصَّامِتُ وَ
إِنَّهُ لَا بُدَّ فِي كُلِّ عَصْرِ مِنَ الْأَعْصَارِ أَنْ يَكُونَ فِيهِ نَاطِقٌ وَ صَامِتٌ يَا سَلْمَانَ صَارَ مُحَمَّدٌ
الْمُنْذِرُ وَ صِرْتُ أَنَا الْهَادِي وَ ذَلِكَ قَوْلُهُ عَزَّ وَ جَلَّ إِنَّهَا أَنْتَ مُنْذِرٌ وَ لِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ
فَرَسُولُ اللَّهِ ص الْمُنْذِرُ وَ أَنَا الْهَادِي.

اللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَحْمِلُ كُلُّ أُنْثَى وَ مَا تَغِيضُ الْأَرْحَامُ وَ مَا تَزْدَادُ وَ كُلُّ شَيْءٍ عِنْدَهُ بِمِقْدَارٍ
عَالِمُ الْغَيْبِ وَ الشَّهَادَةِ الْكَبِيرُ الْمُتَعَالِ سِوَاءُ مِنْكُمْ مَنْ أَسَرَ الْقَوْلَ وَ مَنْ جَهَرَ بِهِ وَ
مَنْ هُوَ مُسْتَخْفٍ بِاللَّيْلِ وَ سَارِبٌ بِالنَّهَارِ لَهُ مَعْقِبَاتٌ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَ مِنْ خَلْفِهِ
يَحْفَظُونَهُ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ.

، من و پیامبر یک نور بودیم او محمد مصطفی گردید و من وصی او علی مرتضی شدم. محمد ناطق شد و من ساکت. باید در هر زمان ناطق و صامتی باشد. ای سلمان! محمد منذر است و من هادی. این است معنی آیه «إِنَّهَا أَنْتَ مُنْذِرٌ وَ لِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ» پیامبر اکرم منذر است و من هادی.

تنها خدا می‌داند که بار حمل آبستنان عالم چیست و بار رحمتها چه نقصان و چه زیادت آرند، و مقدار همه چیز در علم ازلی خدا معین است.

قَالَ فَضْرَبَ ع بِيَدِهِ عَلَى أُخْرَى وَ قَالَ صَارَ مُحَمَّدٌ صَاحِبَ الْجَمْعِ وَ صِرْتُ أَنَا صَاحِبَ
النَّشْرِ وَ صَارَ مُحَمَّدٌ صَاحِبَ الْجَنَّةِ وَ صِرْتُ أَنَا صَاحِبَ النَّارِ أَقُولُ لَهَا خُذِي هَذَا وَ

دَرِي هَذَا وَ صَارَ مُحَمَّدٌ صَاحِبَ الرَّجْفَةِ وَ صِرْتُ أَنَا صَاحِبَ الْهَدَّةِ وَ أَنَا صَاحِبُ
اللُّوحِ الْمَحْفُوظِ أَلْهَمَنِي اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ عِلْمَ مَا فِيهِ.

در این موقع علی علیه السلام دست خود را بر دست دیگر زده گفت محمد صلی الله علیه و آله و سلم صاحب جمع است و من صاحب نشر. محمد صاحب بهشت است و من صاحب جهنم. به جنهم می گویم این را بگیر و این یک را واگذار! محمد صاحب مکان و من صاحب ریزش و من صاحب لوح محفوظم که خدا به من الهام نموده آنچه در لوح است.

نَعَمْ يَا سَلْمَانَ وَ يَا جُنْدَبُ وَ صَارَ مُحَمَّدٌ يَسُ وَ الْقُرْآنِ الْحَكِيمِ وَ صَارَ مُحَمَّدٌ نَ وَ
الْقَلَمِ وَ صَارَ مُحَمَّدٌ طَه مَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْقَى وَ صَارَ مُحَمَّدٌ صَاحِبَ الدَّلَالَاتِ
وَ صِرْتُ أَنَا صَاحِبَ الْمُعْجَزَاتِ وَ الْآيَاتِ وَ صَارَ مُحَمَّدٌ خَاتَمَ النَّبِيِّينَ وَ صِرْتُ أَنَا خَاتَمَ
الْوَصِيِّينَ وَ أَنَا الصِّرَاطُ الْمُسْتَقِيمُ وَ أَنَا النَّبِيُّ الْعَظِيمُ الَّذِي هُمْ فِيهِ مُخْتَلِفُونَ وَ لَا أَحَدٌ
اِخْتَلَفَ إِلَّا فِي وِلَايَتِي وَ صَارَ مُحَمَّدٌ صَاحِبَ الدَّعْوَةِ وَ صِرْتُ أَنَا صَاحِبَ السَّيْفِ وَ صَارَ
مُحَمَّدٌ نَبِيًّا مُرْسَلًا وَ صِرْتُ أَنَا صَاحِبَ أَمْرِ النَّبِيِّ ص

ای سلمان و یا ابا ذر! محمد یس و القرآن الحکیم است محمد ن و القلم است و محمد طه ما انزلنا علیک القرآن لتشقی می باشد؛ محمد صاحب دلالات و من صاحب معجزات و آیات. محمد خاتم النبیین و من خاتم الوصیین و صراط مستقیم هستم و «النبا العظیم الذی هم فیهِ مختلفون» می باشم؛ هیچ کس اختلاف ندارد مگر در باره ولایت من. محمد صاحب دعوت و من صاحب شمشیر، محمد پیامبر مرسل و من صاحب امر پیامبرم؛

قَالَ اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ يُلْقِي الرُّوحَ مِنْ أَمْرِهِ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَ هُوَ رُوحُ اللَّهِ لَا
يُعْطِيهِ وَ لَا يُلْقِي هَذَا الرُّوحَ إِلَّا عَلَى مَلِكٍ مُقَرَّبٍ أَوْ نَبِيٍّ مُرْسَلٍ أَوْ وَصِيٍّ مُنْتَجَبٍ فَمَنْ

أَعْطَاهُ اللَّهُ هَذَا الرُّوحَ فَقَدْ أَبَانَهُ مِنَ النَّاسِ وَ فَوَّضَ إِلَيْهِ الْقُدْرَةَ وَ أَحْيَا الْمَوْتَى وَ عَلِمَ
مَا كَانَ وَ مَا يَكُونُ وَ سَارَ مِنَ الْمَشْرِقِ إِلَى الْمَغْرِبِ وَ مِنَ الْمَغْرِبِ إِلَى الْمَشْرِقِ فِي
لَحْظَةٍ عَيْنٍ وَ عَلِمَ مَا فِي الضَّمَائِرِ وَ الْقُلُوبِ وَ عَلِمَ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَ الْأَرْضِ.

خداوند می فرماید: یَلْقَى الرُّوحَ مِنْ أَمْرِهِ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ.

او روح الله است که عطا می کند و القا می نماید آن روح را مگر بر ملک مقرب یا پیامبر مرسل یا وصی برگزیده.
به هر کس این روح را عنایت کند او را از مردم جدا نموده و به او قدرت تفویض کرده و مرده زنده می کند، اطلاع
از گذشته و آینده دارد و از مشرق به مغرب و از مغرب به مشرق در یک چشم بهم زدن می رود و از دلها و قلبها
خبر دارد و آنچه در آسمانها و زمین است می داند.

يَا سَلْمَانَ وَ يَا جُنْدَبَ وَ صَارَ مُحَمَّدٌ الذِّكْرَ الَّذِي قَالَ اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ قَدْ أَنْزَلَ اللَّهُ
إِلَيْكُمْ ذِكْرًا رَسُولًا يَتْلُوا عَلَيْكُمْ آيَاتِ اللَّهِ إِنْ أُعْطِيتُ عِلْمَ الْمَنِيَا وَ الْبَلَايَا وَ فَصْلَ
الْخِطَابِ وَ اسْتُودِعْتُ عِلْمَ الْقُرْآنِ وَ مَا هُوَ كَائِنٌ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَ مُحَمَّدٌ صَ أَقَامَ
الْحُجَّةَ حُجَّةً لِلنَّاسِ وَ صِرْتُ أَنَا حُجَّةَ اللَّهِ عَزَّ وَ جَلَّ جَعَلَ اللَّهُ لِي مَا لَمْ يَجْعَلْ لِأَحَدٍ
مِنَ الْأَوَّلِينَ وَ الْآخِرِينَ لَا لِنَبِيِّ مُرْسَلٍ وَ لَا لِمَلِكٍ مُقَرَّبٍ.

ای سلمان و یا ابا ذر! محمد صلی الله علیه و آله و سلم همان ذکری است که در قرآن فرموده: قَدْ أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكُمْ
ذِكْرًا رَسُولًا يَتْلُوا عَلَيْكُمْ آيَاتِ اللَّهِ.

به من علم مرگ و میرها و بلاها و فصل الخطاب (در هر جا چه باید گفت و هر مسأله چه جوابی دارد) داده اند
و به من علم قرآن و آنچه تا قیامت اتفاق خواهد افتاد واگذارده اند. محمد صلی الله علیه و آله و سلم حجة
تعیین نمود تا برای مردم حجت باشد و من حجة الله شدم. خداوند به من مقامی عنایت کرده که برای هیچ یک از
گذشتگان و آیندگان چه پیامبر مرسل و چه فرشته مقرب قرار نداده.

يَا سَلْمَانُ وَ يَا جُنْدَبُ قَالَا لَبَيْكَ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ قَالَ ع أَنَا الَّذِي حَمَلْتُ نُوحًا فِي
السَّفِينَةِ بِأَمْرِ رَبِّي وَ أَنَا الَّذِي أَخْرَجْتُ يُونُسَ مِنْ بَطْنِ الْحُوتِ بِإِذْنِ رَبِّي وَ أَنَا الَّذِي
جَاوَزْتُ بِمُوسَى بْنِ عِمْرَانَ الْبَحْرَ بِأَمْرِ رَبِّي وَ أَنَا الَّذِي أَخْرَجْتُ إِبْرَاهِيمَ مِنَ النَّارِ بِإِذْنِ
رَبِّي وَ أَنَا الَّذِي أُجْرِيْتُ أَنْهَارَهَا وَ فَجَّرْتُ عُيُونَهَا وَ غَرَسْتُ أَشْجَارَهَا بِإِذْنِ رَبِّي.

ای سلمان و یا ابا ذر! منم آن کس که نوح را در کشتی به دستور خدا بردم؛ من یونس را به اجازه خدا از شکم نهنگ
خارج کردم؛ من به اجازه خدا موسی را از دریا گذراندم؛ من ابراهیم را از آتش نجات دادم به اجازه خدا؛ من نهرها و
چشمه هایش را جاری و درختهایش را کاشتم با اجازه خدایم.

وَ أَنَا عَذَابُ يَوْمِ الظَّلَّةِ وَ أَنَا الْمُنَادِي مِنْ مَكَانٍ قَرِيبٍ قَدْ سَمِعَهُ الثَّقَلَانِ الْجِنُّ وَ
الْإِنْسُ وَ فَهِمَهُ قَوْمٌ إِنِّي لَأَسْمَعُ كُلَّ قَوْمِ الْجَبَّارِينَ وَ الْمُنَافِقِينَ بِلُغَاتِهِمْ وَ أَنَا الْخَضِرُ
عَالِمٌ مُوسَى وَ أَنَا مُعَلِّمٌ سُلَيْمَانَ بْنِ دَاوُدَ وَ أَنَا ذُو الْقَرْنَيْنِ وَ أَنَا قُدْرَةُ اللَّهِ عَزَّ وَ جَلَّ.

من عذاب یوم الظله هستم (شاید منظور قیامت باشد)؛ منم آنکه فریاد می زنم از مکان نزدیکی که تمام جن و
انس آن را می شنوند و گروهی می فهمند. من با هر گروهی چه ستمگران و چه منافقین به زبان خودشان
صحبت می کنم. منم خضر آن دانشمندی که همراه موسی بود. منم معلم سلیمان بن داود؛ و منم ذو القرنین و
منم قدرت الله.

يَا سَلْمَانُ وَ يَا جُنْدَبُ أَنَا مُحَمَّدٌ وَ مُحَمَّدٌ أَنَا وَ أَنَا مِنْ مُحَمَّدٍ وَ مُحَمَّدٌ مِنِّي قَالَ اللَّهُ
تَعَالَى مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيَانِ بَيْنَهُمَا بَرْزَخٌ لَا يَبْغِيَانِ.

ای سلمان و یا ابا ذر! منم محمد و محمد من است؛ من از محمدم و محمد از من است. خداوند در این آیه می
فرماید: « مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيَانِ بَيْنَهُمَا بَرْزَخٌ لَا يَبْغِيَانِ »

يَا سَلْمَانَ وَ يَا جُنْدَبُ قَالَا لَبَيْكَ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ قَالَ إِنَّ مَيْتَنَا لَمْ يَمُتْ وَ غَائِبَنَا لَمْ
يَغِبْ وَ إِنَّ قَتْلَانَا لَنْ يُقْتَلُوا يَا سَلْمَانَ وَ يَا جُنْدَبُ قَالَا لَبَيْكَ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْكَ قَالَ ع
أَنَا أَمِيرُ كُلِّ مُؤْمِنٍ وَ مُؤْمِنَةٍ مِمَّنْ مَضَى وَ مِمَّنْ بَقِيَ وَ أَيْدَتْ بِرُوحِ الْعِظَمَةِ وَ إِنَّمَا أَنَا
عَبْدٌ مِنْ عِبِيدِ اللَّهِ لَا تُسَمُّونَا أَرْبَابًا وَ قُولُوا فِي فَضْلِنَا مَا شِئْتُمْ فَإِنَّكُمْ لَنْ تَبْلُغُوا مِنْ
فَضْلِنَا كُنْهَ مَا جَعَلَهُ اللَّهُ لَنَا وَ لَا مَعْشَرَ الْعَشْرِ.

ای سلمان و یا ابا ذر! مرده‌ما مرده است و غائب ما دور نشده و کشته‌های ما هرگز کشته نشده اند. ای سلمان و
یا ابا ذر! من امیر هر مرد و زن مؤمنم چه گذشتگان و چه آیندگان. مرا با روح عظمت تائید کرده اند. من یکی از
بندگان خدایم مبادا ما را خدا بنامید! در باره فضل ما هر چه مایلید بگویید به کنه فضل ما نخواهید رسید و حتی
مقداری از یک دهم آن را نمی توانید بیان کنید.

لَأَنَّ آيَاتِ اللَّهِ وَ دَلَالَتَهُ وَ حُجْجَ اللَّهِ وَ خُلَفَاؤُهُ وَ أَمَنَّاؤُهُ وَ أُمَّتَهُ وَ وَجْهَ اللَّهِ وَ عَيْنَ
اللَّهِ وَ لِسَانَ اللَّهِ بِنَا يُعَذِّبُ اللَّهُ عِبَادَهُ وَ بِنَا يُثِيبُ وَ مِنْ بَيْنِ خَلْقِهِ طَهَّرَنَا وَ اخْتَارَنَا وَ
اصْطَفَانَا وَ لَوْ قَالَ قَائِلٌ لِمَ وَ كَيْفَ وَ فِيمَ لَكَفَّرَ وَ أَشْرَكَ لِأَنَّهُ لَا يُسْأَلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَ هُمْ
يُسْأَلُونَ.

چون ما آیات و دلائل خداییم و حجت و خلیفه و امین و امام و وجه الله و عین الله و لسان الله هستیم. به وسیله
ما بندگان خدا عذاب می شوند و به وسیله ما پاداش داده می شوند. ما را از میان بندگان خود پاک نموده و انتخاب
کرده و برگزیده اگر کسی بگوید به چه جهت و چگونه هستند و در کجايند که چنین شده اند؟ کافر و مشرک می
شود

يَا سَلْمَانُ وَ يَا جُنْدَبُ قَالَا لَبَيْكَ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْكَ قَالَ عَ مَنْ آمَنَ بِمَا
 قُلْتُ وَ صَدَّقَ بِمَا بَيَّنْتُ وَ فَسَّرْتُ وَ شَرَحْتُ وَ أَوْضَحْتُ وَ نَوَّرْتُ وَ بَرَهَنْتُ فَهُوَ مُؤْمِنٌ
 مُمْتَحَنٌ اِمْتَحَنَ اللَّهُ قَلْبَهُ لِلْإِيمَانِ وَ شَرَحَ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ وَ هُوَ عَارِفٌ مُسْتَبْصِرٌ قَدْ
 انْتَهَى وَ بَلَغَ وَ كَمَلَ وَ مَنْ شَكَّ وَ عَنَدَ وَ جَحَدَ وَ وَقَفَ وَ تَحَيَّرَ وَ ارْتَابَ فَهُوَ مُقْصَرٌ وَ
 نَاصِبٌ

زیرا از آنچه بیان کردم و تفسیر نمودم و شرح دادم و روشن کردم و استدلال نمودم نیابد او مؤمنی است که آزمایش
 شده قلبش برای ایمان و سینه هاش وسعت یافته برای اسلام. او عارف روشن بین است که به هدف رسیده و کامل
 شده و هر کس شک نماید و دشمنی ورزد و منکر شود و متحیر باشد و تردید نماید او مقصر و ناصبی است.

يَا سَلْمَانُ وَ يَا جُنْدَبُ قَالَا لَبَيْكَ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْكَ قَالَ عَ أَنَا أَحْيِي وَ
 أَمِيتُ بِإِذْنِ رَبِّي وَ أَنَا أَنْبِئُكُمْ بِمَا تَأْكُلُونَ وَ مَا تَدْخِرُونَ فِي بُيُوتِكُمْ بِإِذْنِ رَبِّي وَ أَنَا عَالِمٌ
 بِضَمَائِرِ قُلُوبِكُمْ وَ الْأُمَمَةُ مِنْ أَوْلَادِي عَ يَعْلَمُونَ وَ يَفْعَلُونَ هَذَا إِذَا أَحَبُّوا وَ أَرَادُوا لِأَنَّا
 كُنَّا وَاحِدٌ أَوْلْنَا مُحَمَّدٌ وَ آخِرْنَا مُحَمَّدٌ وَ أَوْسَطْنَا مُحَمَّدٌ وَ كُنَّا مُحَمَّدٌ ؛ فَلَا تَفَرَّقُوا بَيْنَنَا
 وَ نَحْنُ إِذَا شِئْنَا شَاءَ اللَّهُ وَ إِذَا كَرِهْنَا كَرِهَ اللَّهُ الْوَيْلُ كُلُّ الْوَيْلِ لِمَنْ أَنْكَرَ فَضْلَنَا وَ
 خُصُوصِيَّتَنَا وَ مَا أَعْطَانَا اللَّهُ رَبَّنَا لِأَنَّ مَنْ أَنْكَرَ شَيْئاً مِمَّا أَعْطَانَا اللَّهُ فَقَدْ أَنْكَرَ قُدْرَةَ
 اللَّهِ عَزَّ وَ جَلَّ وَ مَشِيئَتَهُ فِينَا.

ای سلمان و یا ابا ذر من زنده می کنم و می میرانم به اجازه خدا. من به شما خبر می دهم که چه می خورید و چه
 ذخیره در خانه های خود کرده اید به اذن خدا. من از دلهای شما مطلعم و ائمه از اولادم نیز همین کارها را می
 کنند و این اطلاعات را دارند هر وقت بخواهند و اراده کنند. چون ما همه یکی هستیم اول ما محمد، آخر ما
 محمد و وسط ما محمد است و همه ما محمدیم؛ بین ما جدایی نیندازید! ما وقتی بخواهیم، خدا می خواهد و

وقتی نخواهیم خدا می خواهد. وای بس وای بر کسی که منکر فضل و امتیازات و الطافی که خدا به ما عنایت کرده باشد؛ زیرا هر کسی منکر یکی از چیزهایی باشد که خدا به ما عنایت کرده منکر قدرت خدا و مشیت اوست در باره ما.

يَا سَلْمَانَ وَيَا جُنْدَبُ قَالَا لَبَّيْكَ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْكَ قَالَ ع لَقَدْ أَعْطَانَا اللَّهُ رَبَّنَا مَا هُوَ أَجَلٌ وَ أَعْظَمُ وَ أَعْلَى وَ أَكْبَرُ مِنْ هَذَا كُلِّهِ قُلْنَا يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ مَا الَّذِي أَعْطَاكُمْ مَا هُوَ أَعْظَمُ وَ أَجَلٌ مِنْ هَذَا كُلِّهِ قَالَ قَدْ أَعْطَانَا رَبَّنَا عَزَّ وَ جَلَّ عَلِمْنَا لِلِاسْمِ الْأَعْظَمِ الَّذِي لَوْ شِئْنَا خَرَقَتِ السَّمَاوَاتُ وَ الْأَرْضُ وَ الْجَنَّةُ وَ النَّارُ وَ نَعْرُجُ بِهِ إِلَى السَّمَاءِ وَ نَهْبِطُ بِهِ الْأَرْضَ وَ نَعْرُبُ وَ نَشْرُقُ وَ نَنْتَهِي بِهِ إِلَى الْعَرْشِ فَجَنَسُ عَلَيْهِ بَيْنَ يَدَيِ اللَّهِ عَزَّ وَ جَلَّ وَ يُطِيعُنَا كُلُّ شَيْءٍ حَتَّى السَّمَاوَاتُ وَ الْأَرْضُ وَ الشَّمْسُ وَ الْقَمَرُ وَ النُّجُومُ وَ الْجِبَالُ وَ الشَّجَرُ وَ الدَّوَابُّ وَ الْبِحَارُ وَ الْجَنَّةُ وَ النَّارُ أَعْطَانَا اللَّهُ ذَلِكَ كُلَّهُ بِالِاسْمِ الْأَعْظَمِ الَّذِي عَلِمْنَا وَ حَصَنَّا بِهِ وَ مَعَ هَذَا كُلِّهِ نَأْكُلُ وَ نَشْرَبُ وَ نَمْشِي فِي الْأَسْوَاقِ وَ نَعْمَلُ هَذِهِ الْأَشْيَاءَ بِأَمْرِ رَبِّنَا وَ نَحْنُ عِبَادُ اللَّهِ الْمُكْرَمُونَ الَّذِينَ لَا يَسْبِقُونَهُ بِالْقَوْلِ وَ هُمْ بِأَمْرِهِ يَعْمَلُونَ وَ جَعَلْنَا مَعْصُومِينَ مُطَهَّرِينَ وَ فَضَّلْنَا عَلَى كَثِيرٍ مِنْ عِبَادِهِ الْمُؤْمِنِينَ فَنَحْنُ نَقُولُ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَ مَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْ لَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ وَ حَقَّتْ كَلِمَةُ الْعَذَابِ عَلَى الْكَافِرِينَ أَعْنِي الْجَاهِدِينَ بِكُلِّ مَا أَعْطَانَا اللَّهُ مِنَ الْفَضْلِ وَ الْإِحْسَانِ يَا سَلْمَانَ وَيَا جُنْدَبُ فَهَذَا مَعْرِفَتِي بِالنُّورَانِيَّةِ فَتَمَسَّكْ بِهَا رَاشِدًا فَإِنَّهُ لَا يَبْلُغُ أَحَدٌ مِنْ شِيَعَتِنَا حَدَّ الْإِسْتِبْصَارِ حَتَّى يَعْرِفَنِي بِالنُّورَانِيَّةِ فَإِذَا عَرَفَنِي

بِهَا كَانَ مُسْتَبْصِراً بِالْغَا كَامِلاً قَدْ خَاضَ بَحْرًا مِنَ الْعِلْمِ وَ ارْتَقَى دَرَجَةً مِنَ الْفَضْلِ وَ اطَّلَعَ عَلَى سِرِّ مِنْ سِرِّ اللَّهِ وَ مَكْنُونِ خَزَائِنِهِ.

ای سلمان و ابا ذر! خدا به ما چیزهایی داده که بزرگتر و عظیم تر و عا لیتز از همه اینهاست. پرسیدیم چه چیز به شما داده که بهتر از همه اینها است؟ فرمودند: ما را مطلع از اسم اعظم نموده که اگر بخواهیم آسمانها و زمین و بهشت و جهنم را از جای بر کنیم، به آسمان ببریم و به زمین بزیم، به مغرب و مشرق می رویم و منتهی به عرش می شویم، در آنجا می نشینیم در مقابل خدا؛ و همه چیز مطیع ما هستند، حتی آسمانها و زمین و شمس و قمر و ستارگان و کوهها و درخت ها و جنبندگان و دریاها و بهشت و جهنم. این مقام را خداوند به واسطه اسم اعظم که عنایت نموده بخشیده؛ با تمام این امتیازات، ما غذا می خوریم و در بازارها راه می رویم و این کارها را به امر خدا انجام می دهیم. ما بندگان گرامی خدا هستیم که اظهار نظر در مقابل او نداریم و به دستورش عمل می کنیم. ما را معصوم و پاک قرار داده و برتری بخشیده بر بسیاری از بندگان مؤمنش. ما میگوییم: الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَ مَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْ لَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ خدا را ستایش که ما را به این مقام هدایت نموده که اگر او راهنمای ما نبود راه به این مقام نمی یافتیم. و ثابت است عذاب بر کافران که منظور منکران الطاف خدا به ما هستند.

ای سلمان و یا ابا ذر این است معرفت من بنورانیت وقتی مرا با این مقام کسی شناخت روشن بین و به هدف رسیده کامل است که در دریای علم فرو رفته و به مقام فضل رسیده و مطلع بر سِرِّ از اسرار و گنجینه علوم خدا شده.»

اشعار مدح مولا:

محمد سهرابی:

گر شود کافه ی مردم به حساب آلوده
قهوه ی چشم تو فالی ست به خواب آلوده
زودتر می شکند توبه ی خشک از آن روی
سر سجاده کنم لب به شراب آلوده
نام ما را بنویسید به ایوان نجف
نشد از نام سگ کهف، کتاب آلوده
زیر سنگ است به عشق تو علی جان دستم
تا عقیق یمنی شد به رکاب آلوده
دامن عصمتم از گرد عبادت پاک است
نشود بنده ی حیدر به ثواب آلوده
زآشنایان چه توقع ز غریبان چه ملال

در محیطی که نشد بحر به آب آلوده
معنی از خیر گذشتن به درش بگذر باز
حیف از آن لب که بگردد به عتاب آلوده

مجید تال:

شأن تو در اندیشه ما جا شدنی نیست
درکوزه که جا دادن دریا شدنی نیست
هرچند که توصیف تو مولا شدنی نیست
تو لطف کنی ناشدنی ناشدنی نیست

طبعی که پرداخت به نام تو تلف شد
بر خاک نوشتند علی ؛ در نجف شد

ماییم و دلی مست در ایوان طلایی
احسنت ! چه معماری انگشت نمایی
تاریخ ندیده به خود اینگونه بنایی

دارد هنر شیخ بهایی چه بهایی...

هرکس که تو را دید به زانو زدن افتاد
در صحن تو خورشید به جارو زدن افتاد

در خلقت تو هرچه خدا داشت عیان شد
در روز ازل هرچه دلت خواست همان شد
هر کس که گدای تو شد آقای جهان شد
از برکت نام تو اذان نیز اذان شد

سردار بجز میثم تمار نداریم
ما غیر علی با احدی کار نداریم

از ظرفیت خویش فراتر چه بگویم؟
گنگ است زبان پیش تو دیگر چه بگویم؟
از تو که خدا گفته مکرر چه بگویم؟!
هیچ است علی!، پیش تو من هر چه بگویم

مقصود تویی کعبه و بتخانه بهانه ست
چیزی که عیان است چه حاجت به بیان ست

نام تو شده قدرت بازوی پیمبر
در غزوه احزاب تویی یک تنه لشکر
یک ضربه ات از کل عبادات فراتر
با فاطمه شد قدرت تو چند برابر

غیر از تو علی هیچ کسی حصن حصین نیست
یا فاطمه گفتی رجزی بهتر از این نیست

#ارث_پدري

محمدد كاظمى نيا:

مينويسم بدون حد و عدد/

يا على؛ "يا ابو الأئمه" مدد/

"سائلم آب و دانه ميخواهم/

رحمت حيدرانه ميخواهم"/

كاش مشمول اين عطا باشم/

وارث ارث مرتضى باشم/

بايد از دوش او غمى برداشت/

از يم عشق او نمى برداشت/

به دمَش جامه ي عمل پوشيد/

خط به خط جام معرفت نوشيد/

در مسير علاقه بايد رفت/

سوى "نهج البلاغه" بايد رفت/

از کلامش اگر حظی داریم/

برکت "سید رضی" داریم/

باید امید از علی آموخت/

درس توحید از علی آموخت/

بعد از "مارقیه" باید خواند/

"خطبه ی شقشقیه" باید خواند/

باید آماده ی عزیمت بود/

واژه واژه پی شهادت بود/

گاه باید محک به ایمان زد/

گاه همراه او به میدان زد/

گاه باید سر هُبل را زد/

ریشه ی فتنه ی جَمَل را زد/

گاه باید "یقین" شنید از او/

"خطبه متقین" شنید از او/

عشق را خیر واسعه خوانده/

خطبه ای مثل "قاصعه" خوانده/

نیمه شب، گریه های بادیه اش/

روزها "خطبه ی جهادیه" اش/

فتنه های خواص را رو کرد/

باطن "عمرو عاص" را رو کرد/

علی از آبروش بذل نمود/

عده ای را ز کار عزل نمود/

با علی از قدیم زاویه داشت/

نامه ها در رد "معاویه" داشت/

کاش ما "حارث" علی بودیم/

در عمل وارث علی بودیم/

پنجه چون بر غلاف "سَیْف" گرفت/

تیغ عدلش به "بِنِّ حَنِیْف" گرفت/

کور، حتی علیل هم باشد/

آشنا چون "عقیل" هم باشد_/

علی از عدل رد نخواهد شد/

دوزخی ابد نخواهد شد/

باید آرام شد به پای علی/

از دم حکمتانه های علی/

با علی بوده ایم و می مانیم/

ما که "نهج البلاغه میخوانیم"/